

Kammer, 1945. szeptember 14.

Kedves Barátom!

Hálásan köszönöm a hozzám eljuttatott igen értékes tartalmu emlékiratot, amely részben már ismeretes ténymegállapításokat, részben értékes új megvilágításu szempontokat tartalmaz.

Igyekszni fogok azt tehetségem szerint a megfelelő helyen és megfelelő időben a magyarság javára értékesíteni.

Sajnálom, hogy itt léted alatt nem találkozhattunk, de reméllem, kerül még erre alkalom.

Addig is őszinte nagyrabecsüléssel köszönt

E m l é k i r a t

az ezeréves magyar állam és nemzet háborúutáni
rendezése tárgyában.

I. A magyar állam kérdése európai kérdés.

A történelem tanúsága szerint a magyar állam kérdése európai kérdés, mert a magyarság földrajzi elhelyezkedésénél és faji különállóságánál fogva fontos szerepet töltött be az európai egyensúly fenntartásánál. Ez az egyensúlyzó szerep csak akkor ingott meg, amidőn az első világháborút követő trianoni békeszerződés Magyarország földrajzi egységét széttaglalta.

A magyarság immár több, mint ezer esztendeje azon területet lakja, melyet természetes határként a Kárpátok hegyláncja övez, amely területet Kárpátmedencének hívják.

Kárpátmedence legjelentősebb geopolitikai egysége középeurópának, mert zárt keretet képez kelet felé, a benne lakó magyarság pedig sem a szláv, sem a germán, sem a latin fajhoz nem tartozván, maga is választóvonalat alkot az európai kultúrvilág és kelet népei között. A magyarságnak ez az ütköző szerepe Kelet és Nyugat közt az őt körülvevő népek politikai törekvéseinek irányvonalában a történelem folyamán sokszor döntötte mélyeséges tragédiába a nemzetet, de a magyarság ennek ellenére is híven kitartott történelmi feladata mellett, mert önmaga védelmében szilárd pontot jelentett Keletközépeurópában, ami által Nyugat zavartalan fejlődését biztosította. A kárpátmedencei magyar fennhatóság ezenkívül megővta Keleteurópát a balkanizálódástól és kontinensünknek e részen a rendet állandóan biztosította.

Gyökeresen megváltozott Magyarországnak e kiegyensúlyozó szerepe az első világháború után, melyet - unióban lévén Ausztriával - a hivatalos osztrák külpolitika hatására vállalni kényszerült. Az első világháborút követő békekonzferencián a nyugati hatalmak bizonyára az Ausztriával való unionális szövetsége miatt nem ismerték fel azt a kiegyensúlyozó szerepet, melyet Magyarország geopolitikai egységénél fogva a történelem folyamán betöltött és ezért Magyarország természetes egységét szétdarabolták, a magyar nemzetet pedig megfosztották a Kárpátokban megtestesülő természetes védelmi vonalától. A következménye ennek az intézkedésnek az lett, hogy a Kárpátmedencében ez időtől kezdve szabadon érvényesülhettek a különböző hatalmi és faji torzsalakodások, melyek Európa békéjét állandóan háborgatták, ugyanakkor pedig a magyar nemzet

életét is veszélyeztették.

II. Büns-e Magyarország?...

A második világháború befejezése után Magyarország szomszédnépei közül többen és az európai közvélemény egy része ismét a magyarság rovására igyekeznek Európa új rendjét megteremteni.

Pedig Magyarország a többi európai államhoz hasonlóan csak a kényszerítő körülmények következtében sodródott bele a háborúba, német nyomásra üzent hadat, valójában azonban háborút nem viselt. Sohasem vette át a német nemzetiszocialista eszményeket, bár volt az országban párt, mely így vélte a magyarság jövőjét biztosítani, attól való félelmében, hogy a trianoni békeszerződés megismétlődhetik.

Tény az, hogy Magyarország sem a lengyelek, sem az angolszász hatalmak ellen nem harcolt, sőt még az oroszok ellen is formailag lépett fel miután az orosz légihaderő megtámadta az ország néhány városát. Magyarország teljes erejéből védekezett ezenközben a nemzetiszocialista nyomás ellen, úgyhogy Németország erőszakkal avatkozott bele a magyar politikai élet vezetésébe, sőt 1944-ben Magyarországot katonailag meg is szállta. A német nemzetiszocialista vezetés a magyar haderőt árulóként ellenségesen kezelte, a román haderőt tárta nem egyszer követendő példaképnek a magyarság elé, mint olyan nemzetet, mely teljes erőbevetéssel harcolt a nemzetiszocialista Németország oldalán. Ez az ellenséges magatartás a magyar haderővel szemben odáig fajult, hogy a visszavonuló magyar katonaságot, mint megbizhatatlant, Ausztriában lefegyverezték.

E nyilvánvaló tények ellenére is fájdalmasan kell megállapítanunk, hogy Magyarország a győztes nyugati hatalmak előtt mégis kisebbségben maradhat Délkelet-Európa népei között. A magyarság pedig számított és számít arra, hogy a magatartását értékelni fogják annál inkább, mert politikai vonalvezetését az európai egyensúly érdekében történelmi hagyományai szerint a keresztény világnézet alapjain szabtta meg.

III. A kelet-európai békétlenség oka:

a geopolitikai törvény mellőzése és az etnikai határok hibás megvonása.

Békétlenség, bizalmatlanság és az általános politikai bizonytalanság jelképezi ma Kelet-Európát. Ennek oka a szilárd államalakulatok hiánya, mely a természetes egységek figyelmen kívül hagyásából származik és az etnikai határok hibás megvonása.

Az egyik állandó hatalmi eltolódásokat okoz, a másik pedig a nemzetiségi kérdést nem engedik nyugvópontra jutni.

Meggyőződésünk, hogy a második világháborúnak főcélja csakugyan Európa békéjének végleges megteremtése volt, a béke azonban csak a fenti kérdések legcélravezetőbb megoldása árán érhető el. E megoldás érdekében ajánlatos mind a két kérdést, az államépítés és az igazságos nyelvhatárok kérdését magyar szempontból is vizsgálat tárgyává tenni.

A.) Magyarország a geopolitikai elv alkalmazása esetén.

1./ Az egységes Kárpátmedence az európai egyensúly természetes hordozója.

Ma Magyarország legyőzött államként hever a porban, jóllehet nem viselt olyan mértékben háborút, mint azok a népek, melyek minden ellenállás nélkül Németország védelme alá helyezkedtek, de ma mint felszabadított népek szerepelnek a politikai nyilvánosság előtt. Mint már említettük, sok helyen ismét az az irányzat kezd érvényesülni, hogy Magyarország háborús bűnössége miatt szomszédait az ő történelmi területeiből elégítsék ki.

Minden nemzetnek joga van élni és gyarapodni. Csakhogy ezt a jogot olyan természeti törvények szabályozzák, amelyek az illető nemzet területén érvényesülnek. A magyarság élete és jövője pedig Kárpátmedence természeti egységével függ össze, de ez az összefüggés egyuttal e táj nemzetközi jelentőségét is meghatározza. Mihelyt Kárpátmedence egysége megbomlik és a magyarság elveszti a Kárpátok védővonalát, elveszti életbiztonságát is. De ugyanakkor e részek öncélú életet kezdenek, melyek politikai szervezetlenségüknél és gyengeségüknél fogva nem tudnak ellentálni semmiféle kívülről jövő nyomásnak. Ez új háborút hoz, de meghozhatja a magyar nemzet pusztulását is. Mert mihelyt a Kárpátok természetes határvonala megtörik nincsen gát, mely az egész művelt nyugatot és a keresztény Európát megvédelmezze Kelet hódító törekvéseivel szemben.

Kárpátmedence területéből öt állam kíván gyarapodni: Csehország, Románia, Jugoszlávia, Ausztria és Szovjetország.

Vizsgáljuk meg, célravezető-e ezen igények kielégítése céljából Kárpátmedence természeti egységét megbontani:

Csehszlovákia a második világháború előtt úgy népileg, mint földrajzilag mozaikállam volt. 1938-ban Kunciman lord révén Anglia is megállapíthatta róla, hogy középeurópai feladatok elvégzésére nem alkalmas. Elismerjük a cseh nemzetnek önálló államra való igényét, de nem ismerhetjük el akkor, ha ez az igény Kárpátmedencének a Dunától északra elterülő részére, az úgynevezett Szlovákiára is vonatkozik.

Szlovákia nem történelmi területe Csehországnak, hanem ezeréven keresztül Magyarországnak legszilárdabban birtokolt integráns része volt.

Geopolitikailag Szlovákia az egységes Kárpátmedence szerves részét alkotja ugyanúgy, mint a Szudetaföld a Cseh-medencéét. Amennyire a törté-

nelmileg is elismert cseh geopolitikai egység létjogosultságát a szudetanémetség nem teheti vitássá, ugyanugy nem tagadhatja meg Kárpátmedence történelmi és geopolitikai egységét az a körülmény, hogy Szlovákiát nem csak magyarok, hanem szlovákok, ruszinok és más népek is lakják. Szlovákiát Csehországtól a Kárpátok nyugati öve, a Morva folyó és a Cseh-Morva Fennsík választja el többszörösen. Szlovákia vízrendszere is külön áll Cseh- és Morvaországtól: Szlovákia folyói mind a magyar rónára folynak, mert hegyvidéke szerves kiegészítője a magyar medencének.

A szlovákok nem csehek, hanem különálló szláv törzs. Egyébként is a szlovákság számbeli fölénye sem olyan nagy, hogy ezért a magyarság érdekeit háttérbe kellene szorítani. A szlovákság száma 2 és fél - 3 millió között mozog, a magyarságé pedig az 1937-es határokkal bíró Szlovákiában kerekén egymillió. Ezenkívül, mint már fentebb említettük, jelentős számban van képviselve a rutén és a német népiség is. Tehát néprajzilag sem indokolja semmi, hogy Szlovákia Csehországhoz tartozzék annál kevésbé, mert kevert népessége a táj egységesítő jellegénél fogva azonos történelmi szemlélettel, azonos lelkiséggel és életformával rendelkezik.

Szlovákia történelmisége szorosan összenőtt a magyarság történelmével s az első világháborút követő trianoni békekötés óta eltelt husz esztendőn kívül nem is távozott Csehországhoz soha.

A mai hivatalos cseh külpolitika irányvonala mindezen érveken kívül teljes mértékben igazolja abbeli aggodalmunkat, amely a keletről fenyegető új hatalmi eltolódás lehetőségét illeti. Ez az állapot fennáll még akkor is, ha netalán sikerülne Középeuropa helyzetének tisztázására valamilyen modus vivendit teremteni.

A román igény sem kisebb jelentőségű Magyarország szempontjából a cseh kívánságnál. Miért kellene vajjon elcsatolni Erdélyt és Délkelet-Magyarország egy részét Romániához, amidőn a Kárpátok délkeleti hegyvonulata miatt ez a terület sem függ össze ezzel a másik különfekvő országgal? Erdély és Délkelet-Magyarország sem tartozott a történelem folyamán sohasem Romániához, de még a legrosszabb esetekben is - mint például a 150 évig tartó hódoltság idején - Erdély önálló fejedelemségként szerepelt magyar uralkodók alatt. Erdély népisége, magyar, szász és román. A magyarság az őslakó, amely szívesen adott helyet a betelepülő más nemzetiségeknek, így a románságnak is. Népi nyelvhatárt a lakosság erős keveredése miatt nehéz megvonni: a románság ugyanis ott telepedett le, ahol éppen hely volt. Zárt tömböket Erdélyben a magyarok és a

szászok alkotnak.

Erdélynek történelmi határvonala Fejedelemsége idejéből maradt fenn. Ez a határvonal azonban nem azonos azzal a vonallal, melyet a trianoni békeszerződés állapított meg mert Magyarország testéből még külön részt csatolt a románoknak ítelt Erdélyhez: az Arad-Magyváradszatmárnémeti közt elterülő szintiszta magyar népiségű területet.

Magyarország déli részének Jugoszláviához való csatolása szintén ellentétben áll Magyarország történelmi egységével. Ez a terület kevert lakosságu, ami tehát nem indokolja meg, hogy szerb uralom alá kerüljön. Horvátország problémája egészen más jellegű. mert Horvátország sohasem volt integráns része Magyarországnak, hanem csak unionális szerződés kötötte hozzá. Horvátország ilymódon éppen olyan történelmi terület, mint Magyarország, amely lakosságának jogában áll olyan keretben élni tovább, amilyenben akar.

Célszerű-e Ausztriához csatolni Magyarország nyugati határvidékének egy részét az u.n. "Burgenland"-t amidőn a trianoni békekötés óta eltelt negyedszázadon kívül sohá azelőtt - még az Osztrák-Magyar monarchia idején sem - Ausztriához nem tartozott? Burgenlandot egyébként a némtajku népiségen kívül még jelentős számban magyarok és horvátok is lakják. - Burgenland elcsatolásával annakidején pusztán csak a pánszláv cseh politika Magyarországot izoláló törekvése nyert kielégítést, melynek végső értelme az volt, hogy Magyarországot minden szomszédjával barátságtalan viszonyba helyezze, ezzel bekerítse és a szerzett területeket magának annál biztonságosabban megtarthassa. Mint a későbbi események megmutatták, Ausztriának Németországhoz való 1938-ban történt csatlakozása után a német hatalom még külön Burgenlanddal is erősödött. Kinek érdeke azonban, hogy ez a német hatalom még a második világháború után is gyarapodjék, még hozzá olyan magyarországi terület révén, amelynek nyugat felé szintén megvannak a természetes határai és gazdasági, valamint úthálózati szempontból szervesen Magyarországhoz tartozik?

És végül: miért csatoltatik Szovjetországhoz a Kárpátok keleti határvidékének "Kárpátukrajnának" nevezett része? Ebben az esetben még népi jelentőségű döntésről is alig lehet beszélni, mert Kárpátukrajna bevándorolt rutén lakossága nem haladja meg a félmilliót, amely szám kedvéért - különösen ha tekintetbe vesszük az ott élő magyarság jelentős tömegét is - Kárpátmedence egységét megbontani tisztára célszerűtlen. A Szovjetnek sem jelent sokat az ott elért népi gyarapodás, ellenben ez a hódítása az Anglia által is annyira ohajtott középeurópai egyensúlyt meggingathatja.

2./ Az egységes Kárpátmedence nem magyar imperializmus, hanem a kisépek együttműködésén alapuló demokratikus birodalom angolszász védelem alatt.

A geopolitikai egység megőrzése kapcsán tehát a Kárpátmedence területén élő kisépek egybefoglalásáról van szó, mivel a magyarságnak csak így állna módjában kezkeskedni az ország területén érvényesülni kívánó hatalmi érdekek kivédéséért és közömbösítéséért. A Kárpátmedencei kisépek megszervezése biztosítaná a békét Európának ezen exponált területén, hathatósan elősegítené a Balkán biztonságát és szilárd alapot nyujtana a nemzetek együttműködésére.

Mint hogy Kárpátmedence egységének helyreállítása nem a magyarság imperialista igényeinek kielégítését jelenti, ezt az egységet a magyarság nem is nemzeti államként, hanem az itt élő kisépek együttműködésén alapuló, konföderációs birodalomként képzeli el, amelyben minden nemzeti egységnek a legteljesebb szabadság és territoriális önkormányzat lenne biztosítva kantonális közigazgatással és demokratikus államformával.

Minden állam autonóm területe az 1910-ben lefolytatott népszámlálás alapján megszabott etnikai határokkal rendelkeznek.

A megszervezett kisépek együttműködésére megteremtett konföderációs magyar birodalom alkalmas pillére volna az angolszász Keleteurópai érdekeknek is és éppen ezért, valamint pedig a birodalom demokratikus alkotmányának biztosításául, kívánatos lenne a birodalomnak angolszász védelem alá való helyezése.

3./ Kárpátmedence tagállamai.

Felmerül ezek után a kérdés, vajjon milyen államokból tevődnek össze a kárpátmedencei magyar birodalom?

Legelsősorban azon területről kell említést tenni, amelynek lakossága túlnyomó többségben magyar népiességű. Ez az etnikai terület Kárpátmedencének középső és legnagyobb részét tölti ki, s mint ilyen földrajzi helyzeténél és népességi számarányánál fogva vezető szerepet kapna. A vezető szerepet Kárpátmedencében az első világháború végéig is a magyarság képviselte, már amennyiben ez az osztrák hatalmi befolyás mellett lehetséges volt. Az ezerev bizonyítja a legjobban, amely idő alatt a magyarság Kárpátmedence többi népével egységesen nem egyszer kelt fel az osztrák elnyomó rendszer ellen, hogy a magyarság kárpátmedence népeit mindig megbeesülte és békében tudott velük együttélni. Ezt bizonyítja még az a tény is, hogy a nemzetiségek megtarthatták nyelvüket és csorbítottatlan állampolgári jogaikat. Az első világháború

előtti évtizedekben történtek bizonyos hibák a nemzetiségi politika vezetésében, de hogy ez meg ne ismétlődhessék azt a Kárpátmedencei birodalom demokratikus alkotmánya, kantonális berendezkedése és a nyugati hatalmakkal való szoros együttműködése biztosítaná.

A második jelentős területe Erdély, melynek általános magyar jellegén kívül még sajátos történelmi hagyományai is vannak. Erdély a 150 éves török hódoltság idején önálló fejedelemség volt s ez a precedens elég alapot nyújtana e terület autonómiá tételéhez. Az országrészben élő három nemzetiség: a magyarság, a szászság és a románység csakis egy önkormányzattal bíró területen férne meg a legjobban egymással, mert az önkormányzattal bíró terület közigazgatása demokratikus elvek alapján minden nemzetiségi polgárnak egyenlő jogokat adna. Erdély határainak megállapításánál elismert fejedelemség határai jönnének tekintetbe. Vagyis a már fentebb említett Arad-Nagyvárad-Szatmárnémeti közt elterülő sáv a magyar etnikumu területéhez tartozna.

A harmadik terület nagyság szerint Kárpátmedence északi része az u.n. Szlovákia lenne. Határai azonban nem a régi csehszlovák időkben ismert határok lennének, sőt még a tengelyhatalmak részéről megszabott határok sem, mert e határok figyelmen kívül hagyták a magyar etnikumot, mely Pozsonytól kezdve az országrész déli felén a Duna mellett, majd a Dunakönyöktől keletre húzódik. A tengelyhatalmak által eszközölt u.n. "Belvedere" döntés Szlovákia határait a német lakosság elhelyezkedése szerint szabta meg és ezért erőszakot követelt el a magyar etnikai terület egységén, valamint gazdasági és közlekedési hálózatán. Csehszlovákia annakidején nem etnikai, hanem inkább gazdasági és politikai okokból csatolta el a magyar vidéket, s ezzel mintegy millios főt számláló magyar tömeget szakított le az egységes magyar tömbről.

Fővárosként cseh hatásra a szlovákok Pozsonyt /Bratislava, Pressburg / tették meg, ami a magyar népi vonal folytonosságának és a magyar történelmiségnek egyformán ellent mond. A magyar népi sáv ugyanis Pozsonynál kezdődik és így Pozsony a kelet felé vonuló Kis- és Nagyduna közt fekvő, valamint a Kis-Duna északi partvidékén elterülő jelentős magyar vidék jelentős gazdasági és kulturális központja. Csehszlovákia annakide-

jén Pozsonyt politikai és gazdasági okokból szerezte meg, mert ezzel egy jól kiépített dunai kikötőt biztosított magának, valamint stratégiai szempontból is jelentős hídfőhöz jutott. A későbbi 1938-ban létrehozott határkiigazításkor elismerték a magyarság életjogát Pozsonyban, de a benne élő német elem kedvéért Szlovákia birtokában maradt a város, mivel a Szlovákok a nemzetiszocialista Német Birodalomnak ígéretet tettek, hogy a pozsonyi és szlovákiai németységnek a nemzetiszocialista világnézet alapján teljes politikai és kulturális szabadságot adnak, amire Magyarország nem volt hajlandó. Pozsony történelmileg is magyar város: 1526-tól 1848-ig itt tartották a magyar királyok koronázását.

Szlovák fővárosnak Turocszentmártont /Turciansky svety Martin / tartanánk a legalkalmasabbnak, mert valójában ez a város a szlovák szellemi élet központja és földrajzi fekvésénél fogva is sokkal alkalmasabb erre a szerepre, mint az ország legnyugatibb szögletében fekvő Pozsony, ahol a szláv elemnek semmiféle gyökere nincsen. A Pozsonnyal elvesztett kikötőt a Morva folyó torkolatával lehetne kárpótolni.

A negyedik terület Kárpátalja, mai néven Kárpátukrajna lenne. Ez az országrész szintén nem történelmi, mert ugyanolyan szerves része volt Magyarországnak, mint Szlovákia. Csak a Csehszlovák köztársaság idején kapott külön elnevezést, mert sokáig vitás terület volt. Lakossága rutén és magyar. A ruténség közt szintén tapasztalható volt a cseh gyarmatosító politika következtében az önálló közigazgatásra való törekvés.

B.) Magyarország és az etnikai élv alkalmasása.

1./ A magyarság etnikai határai.

A magyar etnikumu terület, vagyis a szoros értelemben vett Magyarország, népi határokkal birna: tehát szükséges, hogy a trianoni békével megbolygatott nyelvterület a maga teljes egészében hiánytalanul visszaállítassék az 1910-ben lefolytatott népszámlálás adatai alapján még abban az esetben is, ha netalán Kárpátmedence egységének helyreállítását reálpolitikai okokból nem is lehetne azonnal megvalósítani.

Az 1910-s népszámlálás adataira azért hivatkozunk, mert az akkori népszámlálás idején még nem voltak jelen azok a területi és nyelvi eltolódások, melyek későbbben, a trianoni békeszerződés óta a különböző hatalmi eltolódások következtében beállottak. Az 1910-s népszámlálás adatai ezenfelül mentesek voltak minden területhódítási törekvés kiszolgáltatásától, mert hiszen akkoriban ezek a nemzetiségi területek még a magyar állam integráns részeit képezték. E politika mentes, tisztán tudományos tárgyilagossággal megéjtett népszámlálást az etnikai határok meg-

vonásánál nyugodtan elfogadhatjuk, sőt ma már csak ez az egyetlen lehetősége annak, hogy a magyar etnikum történelmileg ezer esztendőn át birtokolt, de a legtöbbször negyedszázadban eltulajdonított részét a magyarság visszaszerezze és az elszenvedett igazságtalanságok rábénjósítsák a tébességeknek.

A Trianon utáni magyar kormányok mind a magyar határrevízió szolgálatában állottak és a magyar közvélemény sem tudott soha belenyugodni, hogy az ezeréves országot feldarabolták és sokmillios tömegeket juttattak idegen uralom alá. Az így keletkezett magyar kisebbséggel egyetlen utódállamban sem bántak jól, bár ők voltak a tulajdonképpeni öslakok az új hódítókkal szemben. A határok nyilvánvalóan igazságtalan kijelölése, valamint a magyar kisebbségekkel való rossz bánásmód állandó panaszra adott okot és fenyegette Középeuropa békéjét. Ezt egyformán látták a nyugati hatalmak és látta a Vatikán is, amely állásfoglalásával a magyar revízió igényeknek erkölcsi tartalmát külön kihangsúlyozta.

Ezért az 1938-s válságos időkben a magyar etnikai határok visszaállítására vonatkozóan történtek is bizonyos kísérletek. Ilyen kísérlet volt Csehszlovákia határainak felül vizsgálása, amidőn 1938 szeptemberében a müncheni négyhatalmi konferencia / Anglia, Franciaország, Német- és Olaszország / elismerte a magyar etnikai határok jogosultságát. Nagy kár, hogy a határok megvonását Magyarország esetében az egyre romló nemzetközi helyzet meggátolta. Az etnikai határokat tehát Anglia és Franciaország távollmaradása következtében a tengelyhatalmak döntőbírosága vonta meg, amely döntőbírosági ítéletnek akkoriban Csehszlovákia is alá vetette magát.

Az új határok megvonása a német nemzetiszocialista részrehajlás következtében a jogos magyar igényeket csak tökéletlenül elégítette ki. Igaz, hogy az ítélet alapelveiben az 1910-s népszámlálást vette tekintetbe, de ugyanakkor kitépte a visszacsatolt országrészből mindazokat a részeket, ahol akármilyen csekély számban német nyelvű lakosság tartozkodott. Így néha csak minimális némettség miatt / helyenként egy egy falu vagy egy-egy város részleges németisége / sok esetben jelentős magyar tömegek maradtak vissza a határkiigazítás után is. Ilyen eset volt például Rozsnyiban vagy Nyitra város környékén. A Nyitrán élő néhány német kedvéért nem csak maga Nyitra város, hanem a környékén található 19 magyar falu is Szlovákia keretében maradt.

Tagadhatatlan, hogy ez a határrevízió javított valamit az áldatlan népi helyzeten, a trianoni igazságtalan ítéletet azonban nem tette jóvá. Gazdasági és közlekedési szempontból ugyanazokat a hibákat ismételte meg a magyarság rovására.

Az Erdélyben véghezvitt határrevízió még úgy sem sikerült mint Csehszlovákiában, itt a német nemzetiszocialista külpolitika már nem csak a szász településekkel volt tekintettel, hanem a nyersolajnak romániai

részéről való felajánlása fejében is komoly engedményeket tett a románoknak ismét a magyar érdekek kárára./pld. Sármás vidéke amely szinnyar / Erdélyben népi határt vonni különben is nagyon nehéz, mert az Erdélyben mindenütt elszórt magyar telepek mellett a tulajdonképeni magyar tömbök a keleti határvidéken fekszenek a közbeeső román részek és szász egységek mögött.

A revizio ilyenképpen Erdélyben is megtörtént, de a vitás kérdést nem oldotta meg éppen ezért szükséges, hogy egy minden részre hajló szempontot mellőző, kellő komolysággal véghezvitt határmegállapítás után az Erdélyben maradt nemzetiségek kérdését a vitás területnek juttatott önkormányzattal oldják meg, mert az itt élő három nemzetiségnek csak így lehet egyforma jogokat biztosítani.

A szerbek által megszállt magyar Délvidék és Kárpátukrajna etnikai határmegállapításánál ugyancsak alapos elővigyázatossággal kell eljárni.

II. 2./ A magyar kisebbség ügye.

A trianoni békekötés után a nagyhatalmak maguk is előre látták azokat a problémákat, melyek az etnikai határok hibás megállapításából származtak ezért 1919-ben a St. Germain-i szerződéssel kikörelték meg az utódállamokat rábírnival arra, hogy a magyar kisebbségek jogait tiszteletben tartásuk, ezenkívül a kisebbségi kérdésekből fakadó vitás ügyeket egy nemzetközi fórum a Népszövetség elbírálása alá utalták. A lefolyt husz esztendő alatt az utódállamok számtalan esetben megszegték a kisebbséget érintő kötelezettségeiket, úgyhogy a népszövetség elé rengeteg panasz érkezett, melyet máig sem orvosoltak. Ez az áldatlan helyzet okozta a kisebbségek elégedetlenségét, amely nagyban hozzájárult a háború utáni helyzet további elmérgesítéséhez. Különös sok panasz volt a magyar kisebbségnek annálisinkább, mert hiszen azelőtt szabad állampolgárként kezelték ezer esztendőn át, öslakos hagyományai voltak és kisebbségekké a hosszú ezredév után csak az első világháború után változtak. A hódítók nem sokat törődtek az ezeréves öslakos magyar kisebbség hagyományaival, hanem nemzeti és faji türelmetlenségük kielégítése céljából asszimilálni, majd szociális indokok címén üldözni kezdték őket. Hozzájárult ehhez a gazdasági elnyomás is és a gyors moho telepítés, amellyel az utódállamok vezetése a magyar táji jelleget magyartalanítani kívánta. Csehszlovákiában, Romániában és nem kis mértékben Jugoszláviában a magyar kisebbség helyzete állandóan súlyosbodott a Népszövetséghez küldött panaszok ellenére is. Ezt a szomorú helyzetet csak alá támasztotta az a külpolitikai vonalvezetés is, amely az akkori Kisantant államok elszigetelési törekvését jellemezte Magyarországgal szemben. Minden külpolitikai vonatkozást

intézkedés súlyosbította a magyar kisebbség helyzetét anélkül, hogy a magyar kisebbség bármiben részes lett volna, ami a nemzetek közti viszony szabályozását illeti.

Ma megint csak a magyar kisebbség az, amelyet az utódállamok felfogásas szerint nyilvánosan üldözni lehet, mintha a magyarság volna felelős a háborúért. Különösen szörnyű a helyzete a volt csehszlovák területeken. Ami mármár a Csehszlovákiában a magyar kisebbséggel történik az még a német nemzetiszocialista módszereket is felülmúlja és mindazon demokratikus eszmékkel ellentétben áll, amikert pedig a szövetséges hatalmak kijelentése szerint a háború megindult és győzelmesen befejeződött. A lojalis magatartású magyarságot ma a csehszlovák politikai vezetés egyvonálra helyezi a német nemzetiszocialistákkal, jelleget közismert dolog, hogy a Csehszlovákiában élő magyarság, hasonlóan a magyarországi magyar tömegéhez, sem nemzetiszocialista magatartást nem mutatott. Ennek legjobb bizonyítéka éppen az a körülmény, hogy Magyarországon a nemzetiszocializmus minden német hatalmi nyomás ellenére sem tudott gyökeret verni.

A magyar kisebbség üldözését Csehszlovákiában nyugat felé mindig társadalmi-politikai érvekkel indokolták, befelé azonban sohasem titkolták a faji és nemzeti szempontokat, melyek egy erőszakos szlávositásban nyertek es nyernék kifejezést. A Csehszlovák állam 1938-ban bekövetkezett összeroppanását, majd a későbbi Szlovák állam politikai hovatartozását, semmiféle gyakorlati politikai joga nem lévén, nem a magyar kisebbség szabta meg, hanem azt maguk a Csehszlovák állam vezetői idézték fel, illetőleg a csehekől elszakadni kívánó szlovákok döntöttek el. A háború alatt sem a magyar kisebbség magatartása alakította az eseményeket, hanem a német nagyhatalom befolyása. A nácizmussal egyenrangú erkölcs-telen törekvés tehát a magyar kisebbséget társadalmi indokok alapján, tisztára faji célok szolgálatában üldözni vágni, mert hiszen az állam vezetésre sem a multban, sem pedig most semmiféle hatása és befolyása nem volt. A magyar kisebbséget a háborúelőtti Csehszlovákiában e nyilvánvaló tény ellenére is azért nyomták el, mert nem volt "demokrata", a német befolyás alatt álló Szlovákiában azért, mert nem volt "nemzetiszocialista", ma pedig nem csak elnyomják, kényerűt fosztják meg, hanem kiűzik lakóhelyéről, arról a földről, melyen ezer esztendőn keresztül állt, mert állítólag "nemzetiszocialista" volt.

Értesültünk arról, hogy a kisebbségek-kitelepítését a potsdami nagyhatalmi értekezlet elvben jóváhagyta a magyar kisebbségek azonban csak negyed század óta kisebbségek, azelőtt az egységes magyar állam polgárai voltak. Vajjon méltányos lenne-e az ő esetükben is ilyen általános megállapodás értelmében eljárni? Vajjon méltányos és humánus eljárás volna-e kitelepíteni azért, mert az új határtól szemben kisebbségek lettek, jelleget ők az őslakók? Nem egyszerűbb-e az új határokat úgy megvonni, hogy az odaitelt földön magyar kisebbség ne legyen es ősi otthonával minden magyar magyaradjon nemzete közösségben?

Az 1910-es népszámlálás adatait véve tekintetbe a magyar etnikai határ megvonásával önmagától oldódnék meg a magyar kisebbség kérdése, mert ezáltal a magyar népi területek hozzácsatlódnának az egységes magyar tömbhöz.

3./ A méltányosság szerint megvont etnikai határ: a "PAX HUNGARICA" feltétele.

Lehetetlen állapot és végsőtes igazságtalanság, hogy a magyar kisebbség létét olyan területeken fenyegeti veszély, amelyek a magyar nyelvhatár keretébe tartoznak. Pozsonyban például az 1910-es népszámlálás adatai szerint a szláv elem alig teszi ki a 12 %-t. Ugyanígy a helyzet Kassa városánál is, ahol a magyarság számaránya 71 %-os. Az utódállamokban a magyar etnikus peremvidékeken városaink általában magyar többségűek es a magyar történelmiség hordozói.

Nem tudjuk, hogy a nyugati nagyhatalmak Délkelet-Európa kérdését milyen mértékben tárgyalták le es Magyarországra nézve mennyire kötelezték el magukat. A még most is egyre inkább elmergesedő faji es nemzeti sovinizmus kiküszöbölése azonban csakis a Kárpátmedence területén élő

kisnépeket egybefoglaló, minden kisnépnek nemzeti önkormányzatot biztosító birodalom felállításával lehetne a leggyorsabban elérni.

Ha azonban Kárpátmedence egységének helyreállítása realpolitikai okokból a nagyhatalmaknak nem állana módjában a magyarság akkor is ragaszkodni az eddigi igazságtalanságok javátételéhez és legalább etnikai egységének teljes kiélezését kívánja. A magyarság a szenvedő fél igazságot kereső történelmi pereben, ő az, mely ad egy eszerevél állami területből, tehát elvárhatja, hogy a területatengedéssel járó áldozat fejében elsősorban a magyar viszonyokat vesszék tekintetbe és mindenkor a magyar állam érdekeit tartják szem előtt.

A határok megvonásakor a tájegyednek megőrzésére is súlyt kell helyezni azok kőszekedési és gazdasági szervezetével. A bosszúálló szellem, mely a trigonni béket megalkotta, sok olyan fonak intézkedést hozott, mely megfenitotta a magyar kereskedelem és ipar gazdasági vereségét és súlyos feladatok megoldása elé állította a személyi jogokat. Truman elnöknek a világbéket illető nyilatkozata is világosan arra mutat, hogy az első világháborút követő bekebelezések hibáit újbol megismételni nem lehet.

4./ Visszaélés a történelmi és geopolitikai, valamint a népi-etnikai elvvel.

Magyarország széteséggátását az utódállamok a népi és etnikai elvvel indokolták meg. Azon felfogást hangoztatták, hogy a magyarságtól fájólag és nyelvéleg elütő népcsoportokat olyan államalakulatokhoz kell hozzáfűzni, amelyeknek népisége azonos fajú és azonos nyelvű az elcsatoló állam lakosságával, ugyanakkor azonban fenntartották az elcsatoló állam történelmi állam sérthetetlenségét is. Így állott elő az a helyzet, hogy történelmi határok geopolitikai szempontjain kívül népi és nyelvi szempontokat is érvényesítettek.

Ez az eljárás egyoldalú volt, mert nem csak az utód államoknak van történelmi területük, hanem a magyar államnak is s ha a történelmi és geopolitikai szempontokat másutt fenntartják, fenn kell tartani azokat Magyarországon esetében is.

A népi és nyelvi kérdésre való hivatkozás szintén hibás, mert az elcsatoló országok nem mindig azonos népiséget és nyelvű lakosságot csatolnak el Magyarországon történelmi területével együtt, hanem kevert és a legtöbb esetben nemzetileg elütő tömegeket.

Románia Erdély elcsatolásával az ott lakó románokkal együtt hatalmas tömegű magyarságot és szászorságot is bekebelezne. Jugoszlávia ugyan csak jelentős magyar népiséget csatolna el a magyar Délvidékkel. Ausztria viszont Burgenland elcsatolásával nemcsak egy bizonyos magyar kisebbséget, de aránylag elég számos horvátorságot is magával viszne.

Csehszlovákia például azért tart igény Szlovákiára, mert a szlovákok nem magyarok. Viszont csehek sem, amit a szlovákoknak éppen a csehek ellen folytatott nemzeti önállósági harc bizonyít a legjobban. A szlovákságra vonatkozó népi elv hangoztatása mellett nem feledkezett meg a cseh államvezetés azonban arról sem, hogy a szudéta-vidéken élő nemetség fele Csehszlovákia történelmi és geopolitikai egységét emelje ki, jellehet népi értelemben a csehszlovákiai nem kérdés a Kárpátmedencei szlovák magyar problémához viszonyítva jóval nagyobb horderejű. Csehszlovákia népessége 7 millió cseh nemzet áll szemben a közel 3 és félmillió nemetséggel, míg a Kárpátmedencében a magyarság aránya a szlovákokkal szemben sokkal kedvezőbb. Mennyivel van több joga eszerint Szlovák területére Csehszlovágnak, mint Magyarországnak, különösen ha tekintetbe vesszük, hogy Szlovákia területe a csehekkel különálló és nemzetileg is különböző szlovákság mellett még egymillió szlovák magyarországi területet, földrajzilag és történelmileg ezer even át Magyarországhoz tartozott, tisztán csak egy szabadon érvényesülő nemzeteti törvény alapján.

Amennyiben a csehek Szlovákiára való igényükkel arra hivatkoznak hogy a szlovákok ha nem is csehek, de a szláv fajhoz tartoznak, úgy ez már fajelmélet, mely ellentétben áll a demokratikus elvekkel. A nemzet

nemzetisocialista imperializmus ugyancsak faji indokolással folytatta terjeszkedését, másrészt pedig a két embert, a népi és történelmi elvet használta fel sokszor egyidőben. Ahol történelmi sége nem bizonyult elég erősnek, ott a népi elvet alkalmazta azért, hogy más nemzeteket életjogaiban legyöngítsen és államaikat ilyen módon felőrölje.

A magyar nemzet az elmúlt negyedik század alatt nem egyszer tiltakozott az utódállamoknak eme önző és minden esetben Magyarország kárára érvényesített kétféle módszere ellen. E tiltakozás csak fokozott időszaki ség nyert azon újabb önkényvel kapcsolatban, amely a történelmi és népi elv részrehajló magyarázata mellett még a magyar kisebbségnek úsi lakhelyéről való kiűzést is szorgalmazta. Az a terület, amelyről a magyar kisebbséget ki akarják űzni, nemzetünk számára történelmi és etnikai terület. Tekintve azt, hogy e területeket az észereves Magyar ország testéből tépik ki, és az újabb gerjelem csak betetőzi a népi és történelmi elvvel űsött politikai csúszs begeronó izelmeit. A demokratikus világ fellépett a nacionalizmus hasonló eljárásán. Bizunk abban, hogy a demokrácia nem fog e kérdésben kétféle tartékkal menni, hanem a magyar kérdésben is érvényesíteni fogja befolyását.

Vagy elfogadjuk tehát a történelmi jogot az öt elátamaszto geopolitikai helyzet figyelembevételével és akkor Csehországnak meg kell adnunk történelmi területeivel és a Karpatmedence Magyarországgal megegyezésre kell jutnia, hogy Kelet-Europa béléje a jószomszédsg által fenmaradjon, vagy elfogadjuk a népi nyelvhatár elvét s akkor Magyarország mintájára Csehorszag is mondjon le a cseh államot képező geopolitikai, történelmi egységről és engedje át a szudéta-nemetséget a nyugati határon betelepült german tőmbnek. De Szlovákia meg ebben az esetben sem tartozhatnék Csehországhoz, mert a két terület nelegye nem azonos.

Egyazon kérdésben kétféle igazsg nem lehet: ami kötelezi Magyar országot, ugyanaz kell, hogy kötelezze Csehországgal együtt a többi utód államot is, mert minden más megoldás imperialisztikus és demokrácia ellenes.

IV.) Angolszász védelem minden körülmények között!

A magyar államalakulat tehát vagy négy állam szövetségéből tevődne össze, vagy pedig etnikai határokkal bíró nemzeti állam lenne.

Az első esetben államformája kantonalis közigazgatáson alapuló demokratikus keresztény királyság lenne, mivel az ország népe nemzeti ségre való tekintet nélkül keresztény hagyományokat élvet mind a mai napig. A királyság úsi keresztény forma, s mint ilyen történelmileg bevált intézmény, mely egységesítő hatalomra bír, minthogy népi jellegűen fogv nem annyira nemzeti, mint inkább állami érdeket képvisel.

A második esetben egységes közigazgatás alatt álló nemzeti királyság lenne.

Ismerve Magyarországnak az angolszász érdekeknek is minden tekintetben megfelelő kiegyensúlyzó szerepét, valamint a magyarság mily roko szentvét az angol nemzet iránt, továbbá a két nemzet a magyar és az angol szonok alkotmányjogi fejlődését, kívánatos lenne az új Magyarországnak angol védelem alá való helyezése. A magyar alkotmány alapköve, az Arany Bulla mindössze csak hét évvel fiatalabb az angol Magna Chartánál s sőt te ugyanazon fejlődés alapján jött létre.

As angol védelem szoros politikai együttműködést jelentene a Brit Birodalommal.

V.) A magyarság békében akar élni minden szomszédjával.

Minthogy ma nem az a vákuumség, nem a bosszuvég, hanem az igazsg és méltanyosságon alapuló újjärendezés vágya hatja át a felelős államférfiak cselekedetét, hisszük, hogy emelkedett erkölcsi magatartás fog érvényesülni a háboru által önhibáján kívül sokat szenvedett Magyarországgal és a szerencsétlen magyar néppel szemben.

A magyar nemzet minden tagja békét akar, de igazságos békét, mely a nemzet életjogait tiszteletben tartja. Eppen ezért a magyar nemzet nem ohajtja mások életjogainak megcsorbitását, sem pedig a más nemzeti-segű kisebb nepek elnyomását, nem tartja célra vezetőnek a nemzeti torz-salkodások fölytatását, mert hiszen ezzel csak a nemzetiszocializmus által fölebresztett nemzeti türelmetlenség utvegztőjébe tévedne és hát-rálatná Europa kibontakozását és szabad fejlődését. Szeréves állama hagyományai szerint nem a népi tömegek züllesztését, hanem azok megszervezé-sét tekintene elsőrendű feladatának és a nemzetiségi kérdés megoldását nem a kitelepítés drasztikus módszerével, hanem a demokratikus együtté-lés példaszerűsével intézne el. A magyarság tudatában van földrajzi hely-zete fontosságának és tudja, hogy a hatalmi egyensúly fenntartásánál az erepe lesz.

Ha azonban a végleges rendezés a magyarság életjogát nem veszi tekintetbe és a magyar nemzet kárára intézkedik a most följult magyar remények ellenére, úgy az europai biztonság követelményeit mellőzi és végű eredményben nem lesz béke. Lehet elnyomás és kárhatalmi erőkkkel fenntartott erőszakos állapot, de az igazságszeret kielégítésc, a lelkek megnyugvása, egy nemzet független és minden káros befolyástól mentes talpraállása soha.

Egy független Magyarország megteremtése csak a függetlenség ér-sékelhető jegyével hozható létre mert egyszeres népiséggel, minden ma-gyart egybefoglaló politikai határokkal és a keresztény erkölcsi törvények tiszteletével.

got Lily Emanuel

Kreuzegg

Cap. Wrennunter

Kammer, 1945. Szeptember 14.

Kedves Barátom!

Hálásan köszönöm a hozzám eljuttatott igen értékes tartalmú emlékiratot, amely részben már ismeretes ténymegállapításokat, részben értékes új megvilágítású szempontokat tartalmaz.

Igyekezni fogok azt tehetségem szerint a megfelelő helyen és megfelelő időben a magyarság javára értékesíteni.

Sajnálom, hogy itt léted alatt nem találkozhattunk, de remélem, kerül még erre alkalom.

Addig is őszinte nagyrabecsüléssel köszönt,

(A levél hátsó oldalán kézírással: Grf. Zichy Emánuel, -----)

Emlékirat **az ezeréves magyar állam és nemzet háború utáni rendezése tárgyában.**

I. A magyar állam kérdése európai kérdés.

A történelem tanúsága szerint a magyar állam kérdése európai kérdés, mert a magyarság földrajzi elhelyezkedésénél és faji különállóságánál fogva fontos szerepet töltött be az európai egyensúly fenntartásánál. Ez az egyensúlyozó szerep csak akkor ingott meg, amikor az első világháborút követő trianoni békeszerződés Magyarország földrajzi egységét széttaglalta.

A magyarság immár több mint ezer esztendeje azon területet lakja, melyet természetes határként a Kárpátok hegyláncja övez, amely területet Kárpátmedencének hívnak.

Kárpátmedence legjelentősebb geopolitikai egysége Közép Európának, mert zárt keretet képez kelet felé, a benne lakó magyarság pedig sem szláv, sem a germán, sem a latin fajhoz nem tartozván, maga is választóvonalat alkot az európai kultúrvilág és Kelet népei között. A magyarságnak ez az ütköző szerepe Kelet és Nyugat közt az őt körülvevő népek politikai törekvéseinek irányvonalában a történelem folyamán sokszor döntötte mélyeséges tragédiába a nemzetet, de a magyarság ennek ellenére is híven kitartott történelmi feladata mellett, mert önmaga védelmében szilárd pontot jelentett Kelet-középeurópában, ami által Nyugat zavartalan fejlődését biztosította. A kárpátmedencei magyar fennhatóság ezenkívül megővta Kelet Európát a balkanizálódástól és a kontinensünknek e részén a rendet állandóan biztosította.

Gyökeresen megváltozott Magyarországnak e kiegyensúlyozó szerepe az első világháború után, melyet - unióban lévén Ausztriával - a hivatalos osztrák külpolitika hatására vállalni kényszerült. Az első világháborút követő békekonferencián a nyugati hatalmak bizonyára az Ausztriával való unionális szövetsége miatt nem ismerték fel azt a kiegyensúlyozó szerepet, melyet Magyarország geopolitikai egységénél fogva a történelem folyamán betöltött és ezért Magyarország természetes egységét szétdarabolták, a magyar nemzetet pedig megfosztották a Kárpátokban megtestesülő természetes védelmi vonalától. A következménye ennek az intézkedésnek az lett, hogy a Kárpátmedencében ez időtől kezdve szabadon érvényesülhettek a különböző hatalmi és faji torzalkodások, melyek Európa békéjét állandóan háborgatták, ugyanakkor pedig a magyar nemzet életét is veszélyeztették.

II. Bűnös -e Magyarország ?

A második világháború befejezése után Magyarország szomszédnépei közül többen és az európai közvélemény egy része ismét a magyarság rovására igyekeznek Európa új rendjét megteremtteni.

Pedig Magyarország a többi európai államhoz hasonlóan csak a kényszerítő körülmények következtében sodródott bele a háborúba, német nyomásra üzent hadat, valójában azonban nem viselt háborút. Sohasem vette át a német nemzetiszocialista eszményeket, bár volt az országban párt, mely így vélte a magyarság jövőjét biztosítani, attól való félelemben, hogy a trianoni békeszerződés megismétlődhetik.

Tény az, hogy Magyarország sem a Lengyelek, sem az angolszász hatalmak ellen nem harcolt, sőt még az oroszok ellen is formailag lépett fel miután az orosz légi haderő megtámadta az ország néhány városát. Magyarország teljes erejéből védekezett ezenközben a nemzetiszocialista nyomás ellen, úgyhogy Németország erőszakkal avatkozott bele a magyar

politikai élet vezetésébe, sőt 1944-ben Magyarországot katonailag meg is szállta. A német nemzetiszocialista vezetés a magyar haderőt árulóként ellenségesen kezelte, a román haderőt tárta nem egyszer követendő példaképnek a magyarság elé, mint olyan nemzetet, mely teljes erőbevetéssel harcolt a nemzetiszocialista Németország oldalán. Ez az ellenséges magatartás a magyar haderővel szemben odáig fajult, hogy a visszavonuló magyar katonaságot, mint megbízhatatlant, Ausztriában lefegyverezték.

E nyilvánvaló tények ellenére is fájdalmasan kell megállapítanunk, hogy Magyarország a győztes nyugati hatalmak előtt mégis kisebbségben maradhat Délkelet-Európa népei között. A magyarság pedig számított és számít arra, hogy a magatartását értékelni fogják, annál is inkább, mert politikai vonalvezetését az európai egyensúly érdekében történelmi hagyományai szerint a keresztény világnézet alapján szabta meg.

III. A kelet-európai békétlenség oka:

A geopolitikai törvény mellőzése és az etnikai határok hibás megvonása.

Békétlenség, bizalmatlanság és az általános politikai bizonytalanság jelképezi ma Kelet-Európát. Ennek oka a szilárd államalakulatok hiánya, mely a természetes egységek figyelmen kívül hagyásából származik és az etnikai határok hibás megvonása.

Az egyik állandó hatalmi eltolódásokat okoz, a másik pedig a nemzetiségi kérdést nem engedi nyugvópontra jutni.

Meggyőződésünk, hogy a második világháborúnak fő célja csakugyan Európa békéjének végleges megteremtése volt, a béke azonban csak a fenti kérdések legcélravezetőbb megoldása árán érhető el. E megoldás érdekében ajánlatos mind a két kérdést, az államépítés és az igazságos nyelvhatárok kérdését magyar szempontból is vizsgálat tárgyává tenni.

A). Magyarország a geopolitikai elv alkalmazása esetén.

1/. Az egységes Kárpátmedence az európai egyensúly természetes hordozója.

Ha Magyarország legyőzött államként hever a porban, jóllehet nem viselt olyan mértékben háborút, mint azok a népek, melyek minden ellenállás nélkül Németország védelme alá helyezkedtek, de ma mint felszabadított népek szerepelnek a politikai nyilvánosság előtt. Mint már említettük, sok helyen ismét az az irányzat kezd érvényesülni, hogy Magyarország háborús bűnössége miatt szomszédjait az ő történelmi területeiből elégítsék ki.

Minden nemzetnek joga van élni és gyarapodni. Csakhogy ezt a jogot olyan természeti törvények szabályozzák, amelyek az illető nemzet területén érvényesülnek. A magyarság élete és jövője pedig Kárpátmedence természeti egységével függ össze, de ez az összefüggés egyúttal e táj nemzetközi jelentőségét is meghatározza. Mihelyt a Kárpátmedence egysége megbomlik és a magyarság elveszti a Kárpátok védővonalát, elveszti életbiztonságát is. De ugyanekkor e részek öncélú életet kezdenek, melyek politikai szervezetlenségüknél és gyengeségüknél fogva nem tudnak ellenállni semmiféle kívülről jövő nyomásnak. Ez új háborút hoz, de meghozhatja a magyar nemzet pusztulását is. Mert mihelyt a Kárpátok természetes határvonala megtörik nincsen gát, mely az egész művelt Nyugatot és a keresztény Európát megvédelmezné Kelet hódító törekvéseivel szemben.

Kárpátmedence területéből öt állam kíván gyarapodni: Csehország, Románia, Jugoszlávia, Ausztria és Szovjetország.

Vizsgáljuk meg, célravezető-e ezen igények kielégítése céljából Kárpátmedence természeti egységét megbontani:

Csehszlovákia a második világháború előtt úgy népileg, mint földrajzilag mozaikállam volt. 1938-ban Runciman lord révén Anglia is megállapította, hogy középeurópai feladatok elvégzésére nem alkalmas. Elismerjük a cseh nemzetnek önálló államra való igényét, de nem ismerhetjük el akkor, ha ez az igény Kárpátmedencének a Dunától északra elterülő részére, az úgynevezett Szlovákiára is vonatkozik.

Szlovákia nem történelmi területe Csehországnak, hanem ezeréven keresztül Magyarországnak legszilárdabb birtokolt integráns része volt.

Geopolitikailag Szlovákia az egységes Kárpátmedence szerves részét alkotja ugyanúgy, mint a Szudétaföld a Cseh-medencét. Amennyire a történelmileg is elismert cseh geopolitikai egység létjogosultságát a szudétánémetség nem teheti vitássá, ugyanúgy nem tagadhatja meg Kárpátmedence történelmi és geopolitikai egységét az a körülmény, hogy Szlovákiát nem csak magyarok, hanem szlovákok, ruszinok és más népek is lakják. Szlovákiát Csehországtól a Kárpátok nyugati öve, a Morva folyó és a Cseh-Morva Fennsík választja el többszörösen. Szlovákia vízrendszere is külön áll Cseh- és Morvaországtól: Szlovákia folyói mind a magyar rónára folynak, mert hegyvidéke szerves kiegészítője a magyar medencének.

A szlovákok nem csehek, hanem különálló szláv törzs. Egyébként a szlovákság számbeli fölénye sem olyan nagy, hogy ezért a magyarság érdekeit háttérbe kellene szorítani. A szlovákság száma 2 és fél - 3 millió között mozog, a magyarságé pedig az 1937-es határokkal bíró Szlovákiában kereken egymillió. Ezenkívül, mint már fentebb említettük, jelentős számban van képviselve a rutén és a német népiség is. Tehát néprajzilag sem indokolja semmi, hogy Szlovákia Csehországhoz tartozzék annál kevésbé, mert kevert népessége a táj egységesítő jellegénél fogva azonos történelmi szemlélettel, azonos lelkeséggel és életformával rendelkezik.

Szlovákia történelmisége szorosan összenőtt a magyarság történelmével s az első világháborút követő trianoni békekötés óta eltelt húsz esztendőn kívül nem is tartozott Csehországhoz soha.

A mai hivatalos cseh külpolitika irányvonala mindezen érveken kívül teljes mértékben igazolja abbéli aggodalmunkat, a mely a Keletről fenyegető új hatalmi eltolódás lehetőségét illeti. Ez az állapot fennáll még akkor is, ha netalán sikerülne Középeurópa helyzetének tisztázására valamilyen modus vivendit teremteni.

A román igény sem kisebb jelentőségű Magyarország szempontjából a cseh kívánságnál. Miért kellene vajon elcsatolni Erdélyt és Délkelet Magyarország egy részét Romániához, amidőn a Kárpátok délkeleti hegyvonulata miatt ez a terület sem függ össze ezzel a másik különfekvő országgal? Erdély és Délkelet Magyarország sem tartozott a történelem folyamán sohasem Romániához, de még a legrosszabb esetekben is - mint pl. a 150 évig tartó [török] hódoltság idején - Erdély önálló fejedelemségként szerepelt magyar uralkodók alatt. Erdély népisége, magyar, szász és román. A magyarság az őslakó, amely szívesen adott helyet a betelepülő más nemzetiségeknek, így a románságnak is. Népi nyelvhatárt a lakosság erős keveredése miatt nehéz megvonni: a románság ugyanis ott telepedett le, ahol éppen hely volt. Zárt tömböket Erdélyben a magyarok és a szászok alkottak.

Erdélynek történelmi határvonala fejedelemsége idejéből maradt fenn. Ez a határvonal azonban nem azonos azzal a vonallal, melyet a trianoni békeszerződés állapított meg, mert Magyarország testéből még külön részt csatolt a románoknak ítélt Erdélyhez: az Arad-Nagyvárad-Szatmárnémeti közt elterülő szintiszta magyar népiségű területet.

Magyarország déli részének Jugoszláviához való csatolása szintén ellentétben áll Magyarország történelmi egységével. Ez a terület kevert lakosságú, ami tehát nem indokolja meg, hogy szerb uralom alá kerüljön. Horvátország problémája egészen más jellegű, mert Horvátország sohasem volt integráns része Magyarországnak, hanem csak unionális szerződés kötötte hozzá. Horvátország ily módon éppen olyan történelmi terület, mint Magyarország, mely lakosságának jogában áll olyan keretben élni tovább, amilyenben akar.

Célszerű-e Ausztriához csatolni Magyarország nyugati határvidékének egy részét az ú.n. "Burgenland"-ot, amidőn ez a trianoni békekötés óta eltelt negyedszázadon kívül soha azelőtt - még az Osztrák-Magyar monarchia idején sem - Ausztriához nem tartozott? Burgenlandot egyébként a németajkú népiségen kívül jelentős számban magyarok és horvátok is lakják. Burgenland elcsatolásával annakidején pusztán csak a pánszláv cseh politika Magyarországot izoláló törekvése nyert kielégítést, melynek végső értelme az volt, hogy Magyarországot minden szomszédjával barátságtalan viszonyba helyezze, ezzel bekerítse, és a szerzett területeket magának annál biztonságosabban megtarthassa. Mint a későbbi események megmutatták, Ausztriának Németországhoz való 1938-ban történt csatlakozása után a német hatalom még külön Burgenlanddal is erősödött. Kinek érdeke azonban, hogy ez a német hatalom még a második világháború után is gyarapodjék, még hozzá olyan magyarországi terület révén, amelynek nyugat felé szintén megvannak a természetes határai és gazdasági, valamint úthálózati szempontból szervesen Magyarországhoz tartozik ?

És végül: miért csatoltatik Szovjetországhoz a Kárpátok keleti határvidékének "Kárpátukrajnának" nevezett része? Ebben az esetben még népi jelentőségű döntésről is alig lehet beszélni, mert Kárpátukrajna bevándorolt rutén lakossága nem haladja meg a félmilliót, amely szám kedvéért - különösen, ha tekintetbe vesszük az ott élő magyarság jelentős tömegét is - Kárpátmedence egységét megbontani tisztára célszerűtlen.

A Szovjetnek sem jelent sokat az ott elért népi gyarapodás, ellenben ez a hódítása az Anglia által is annyira óhajtott középeurópai egyensúlyt megingathatja.

2/. Az egységes Kárpátmedence nem magyar imperializmus, hanem a kisépek együttműködésén alapuló demokratikus birodalom angolszász védelem alatt.

A geopolitikai egység megőrzése kapcsán tehát a Kárpátmedence területén élő kisépek egybefoglalásáról van szó, mivel a magyarságnak csak így állna módjában kezeskedni az ország területén érvényesülni kívánó hatalmi érdekek kivédéséért és közömbösítéséért. A Kárpátmedencei kisépek megszervezése biztosítaná a békét Európának ezen exponált területén, hathatósan elősegítené a Balkán biztonságot és szilárd alapot nyújtana a nemzetek együttműködésére.

Minthogy Kárpátmedence egységének helyreállítása nem a magyarság imperialista igényeinek kielégítését jelenti, ezt az egységet a magyarság nem is nemzeti államként, hanem az itt élő kisépek együttműködésén alapuló, konföderációs birodalomként képzelni el, amelyben minden nemzeti egységnek a legteljesebb szabadság és területiális önkormányzat lenne biztosítva kontinentális közigazgatással és demokratikus államformával.

Minden állam autonóm területe az 1910-ben lefolytatott népszámlálás alapján megszabott etnikai határokkal rendelkezne.

A megszervezett kisépek együttműködésére megteremtett konföderációs magyar birodalom alkalmas pillére volna az angolszász kelet-európai érdekeknek is és éppen ezért, valamint pedig a birodalom demokratikus alkotmányának biztosításául kívánatos lenne a birodalomnak angolszász védelem alá való helyezése.

3/. Kárpátmedencei tagállamai.

Felmerül ezek után a kérdés vajon milyen államokból tevődne össze a kárpátmedencei magyar birodalom?

Legelső sorban azon területről kell említést tenni, amelyek lakossága túlnyomó többségben magyar népiségű. Ez az etnikai terület Kárpátmedencének középső és legnagyobb részét tölti ki, s mint ilyen földrajzi helyzeténél és népességi számarányánál fogva vezető szerepet kapna. A vezető szerepet Kárpátmedencében az első világháború végéig is a magyarság képviselte, már amennyiben ez az osztrák hatalmi befolyás mellett lehetséges volt. Az ezeréves bebizonyítja a legjobban, amely idő alatt a magyarság Kárpátmedence többi népével egységesen nem egyszer kelt fel az osztrák elnyomó rendszer ellen, hogy a magyarság Kárpátmedence népeit mindig megbecsülte és békében tudott velük együtt élni. Ezt bizonyítja még az tény is, hogy a nemzetiségek megtarthatták nyelvüket és csorbítatlan állampolgári jogukat. Az első világháború előtti évtizedekben történtek bizonyosan hibák a nemzetiségi politika vezetésében, de hogy ez meg ne ismétlődhesse azt a kárpátmedencei birodalom demokratikus alkotmánya, kantonális berendezkedése és a nyugati hatalmakkal való szoros együttműködése biztosítaná.

A második jelentős területe Erdély, melynek általános magyar jellegén kívül még sajátos történelmi hagyományai is vannak. Erdély a 150 éves török hódoltság idején önálló fejedelemség volt s ez a precedens elég alapot nyújtana e terület autonómmá tételéhez. Az ország részben élő három nemzetiség: a magyarság, a szászok és a románok csakis egy önkormányzattal bíró területen férnek meg a legjobban egymással, mert az önkormányzattal bíró terület közigazgatása demokratikus elvek alapján minden nemzetiségű polgárnak egyenlő jogokat adna. Erdély határainak megállapításánál elismert fejedelemség határai jönnének tekintetbe. Vagyis a már fentebb említett Arad-Nagyvárad-Szatmárnémeti közt elterülő sáv a magyar etnikumú területhez tartozna.

A harmadik terület nagyság szerint a Kárpátmedence északi része az ú.n. Szlovákia lenne. Határai azonban nem a régi csehszlovák időkben ismert határok lennének, sőt még a tengelyhatalmak részéről megszabott határok sem, mert e határok figyelmen kívül hagyták a magyar etnikumot, mely Pozsonytól kezdve az ország rész déli felén a Duna mellett, majd a Duna-könyöktől keletre húzódik. A tengelyhatalmak által eszközölt ú.n. "belvederi" döntés Szlovákia határait a német lakosság elhelyezkedése szerint szabta meg és ezért erőszakot követelt el a magyar etnikai terület egységén, valamint gazdasági és közlekedési hálózatán. Csehszlovákia annakidején nem etnikai, hanem inkább gazdasági és politikai okokból csatolta el a magyar vidéket, s ezzel mintegy egymillió főt számláló magyar többséget szakított le az egységes magyar tömbről.

Fővárosként cseh hatásra a szlovákok Pozsonyt /Bratislava, Pressburg/ tették meg, ami a magyar népi vonal folytonosságának és a magyar történelmiségnek egyformán ellentmond. A magyar népi sáv ugyanis Pozsonynál kezdődik és így Pozsony a kelet felé vonuló Kis- és

Nagyduna közt fekvő, valamint a Kisduna északi partvidékén elterülő jelentős magyar vidék jelentős gazdasági és kulturális központja. Csehszlovákia annakidején Pozsonyt politikai és gazdasági okokból szerezte meg, mert ezzel egy jól kiépített dunai kikötőt biztosított magának, valamint stratégiai szempontból is jelentős hídfőhöz jutott. A későbbi 1938-ban létrehozott határkiigazításkor elismerték a magyarság életjogát Pozsonyban, de a benne élő német elem kedvéért Szlovákia birtokában maradt a város, mivel a Szlovákok a nemzetiszocialista Német Birodalomnak ígéretet tettek, hogy a pozsonyi és szlovákiai németségnek a nemzetiszocialista világnézet alapján teljes politikai és kulturális szabadságot adnak, amire Magyarország nem volt hajlandó. Pozsony történelmileg is magyar város: 1526-tól itt tartották a magyar királyok koronázását.

Szlovák fővárosnak Turóc-szentmártont /Turcyancky Svety Martin/ tartanak a legalkalmasabbnak, mert valójában ez a város a szlovák szellemi élet központja és földrajzi fekvésénél fogva is sokkal alkalmasabb erre a szerepre, mint az ország legnyugatibb szögletében fekvő Pozsony, ahol a szláv elemnek semmiféle gyökere nincsen. A Pozsonnyal elvesztett kikötőt a Morva folyó torkolatával lehetne kárpótolni.

A negyedik terület Kárpátalja, mai néven Kárpátukrajna lenne. Ez az országrész szintén nem történelmi, mert ugyanolyan szerves része volt Magyarországnak, mint Szlovákia. Csak a Csehszlovák köztársaság idején kapott külön elnevezést, mert sokáig vitás terület volt. Lakossága rutén és magyar. A ruténség közt szintén megtapasztalható volt a cseh gyarmatosító politika következtében az önálló közigazgatásra való törekvés.

B). Magyarország és az etnikai elv alkalmazása.

1/. A magyarság etnikai határai.

A magyar etnikumú terület, vagyis a szoros értelemben vett Magyarország, népi határokkal bírna: tehát szükséges, hogy a trianoni békével megbolygatott nyelvterület a maga teljes egészében hiánytalanul visszaállítsa az 1910-ben lefolytatott népszámlálás adatai alapján még abban az esetben is, ha netalán Kárpátmedence egységének helyreállítását reálpolitikai okokból nem is lehetne azonnal megvalósítani.

Az 1910-es népszámlálás adataira azért hivatkozunk, mert az akkori népszámlálás idején még nem voltak jelen azok a területi és nyelvi eltolódások, melyek később, a trianoni békeszerződés óta a különböző hatalmi eltolódások következtében beállottak. Az 1910-es népszámlálás adatai ezen felül mentesek voltak minden területhódítási törekvés kiszolgáltatásától, mert hiszen akkoriban ezek a nemzetiségi területek még a magyar állam integráns részeit képezték. E politika mentes, tisztán tudományos tárgyilagossággal megejtett népszámlálást az etnikai határok megvonásánál nyugodtan elfogadhatjuk, sőt ma már csak ez az egyetlen lehetősége lenne annak, hogy a magyar etnikum történelmileg ezer esztendőn át birtokolt, de a legutóbbi negyedszázadban eltulajdonított részét a magyarság visszaszerezze és az elszenvedett igazságtalanságok részben jóvá tétesse.

A Trianon utáni magyar kormányok mind a magyar határrevízió szolgálatában állottak és a magyar közvélemény sem tudott soha belenyugodni, hogy az ezeréves országot feldarabolták és sokmillió tömegeket juttattak idegen uralom alá. Az így keletkezett magyar kisebbséggel egyetlen utódállamban sem bántak jól, bár ők voltak a tulajdonképpeni őslakók az új hódítókkal szemben. A határok nyilvánvalóan igazságtalan kijelölése, valamint a magyar kisebbségekkel való rossz bánásmód állandó panaszra adott okot és fenyegette Középeurópa békéjét. Ezt

egyformán látták a nyugati hatalmak és látta a Vatikán is, amely állásfoglalásával a magyar revíziós igényeknek erkölcsi tartalmát külön kihangsúlyozta.

Ezért az 1938-as válságos időkben a magyar etnikai határok visszaállítására vonatkozóan történtek is bizonyos kísérletek. Ilyen kísérlet volt Csehszlovákia határainak felül vizsgálása, amidőn 1938 szeptemberében a müncheni nagyhatalmi konferencia /Anglia, Franciaország, Német és Olaszország/ elismerte a magyar etnikai határok jogosultságát. Nagy kár hogy e határok megvonását Magyarország esetében az egyre romló nemzetközi helyzet meggátolta. Az etnikai határokat tehát Anglia és Franciaország távolmaradása következtében a tengelyhatalmak döntőbírósa vonta meg, amely döntőbírósi ítéletnek akkoriban Csehszlovákia is alá vetette magát.

Az új határok megvonása a német nemzetiszocialista részlelhajlás következtében a jogos magyar igényeket csak tökéletlenül elégítette ki. Igaz, hogy az ítélet alapelveiben az 1910-es népszámlálást vette tekintetbe, de ugyanakkor kitepte a visszacsatolt országrészből mindazokat a részeket, ahol akármilyen csekély számban német nyelvű lakosság tartózkodott. Így néha csak minimális némettség miatt /helyenként egy-egy falu vagy egy-egy város részleges németsege/ sok esetben jelentős magyar tömegek maradtak vissza a határkiigazítás után is. Ilyen eset volt pl. Pozsonyban vagy Nyitra város környékén. A Nyitrán élő néhány német kedvéért nem csak maga Nyitra város, hanem a környékén található 19 magyar falu is Szlovákia keretében maradt.

Tagadhatatlan, hogy ez a határrevízió javított valamit az áldatlan népi helyzeten, a trianoni igazságtalan ítéletet azonban nem tette jóvá. Gazdasági és közlekedési szempontból ugyanazokat a hibákat ismételte meg a magyarság rovására.

Az Erdélyben véghezvitt határrevízió még úgy sem sikerült, mint Csehszlovákiában. Itt a német nemzetiszocialista külpolitika már nem csak a szász településekkel volt tekintettel, hanem a nyersolajnak Románia részéről való felajánlása fejében is komoly engedményeket tett a románoknak ismét a magyar érdekek kárára. /Pl. Sármás vidéke, amely színmagyar./ Erdélyben népi határt vonni különben is nagyon nehéz, mert az Erdélyben mindenütt elszórt magyar telepek mellett a tulajdonképpen magyar tömbök a keleti határvidéken fekszenek a közbeeső román részek és szász egységek mögött.

A revízió ilyenképpen Erdélyben is megtörtént, de a vitás kérdést nem oldotta meg. Éppen ezért szükséges, hogy egy minden részlelhajló szempontot mellőző, kellő komolysággal véghezvitt határ megállapítás után az Erdélyben maradt nemzetiségek kérdéseit e vitás területnek juttatott önkormányzattal oldják meg, mert az itt élő három nemzetiségnek csak így lehet egyforma jogokat biztosítani.

A szerbek által megszállt magyar Délvidék és Kárpátukrajna etnikai határ megállapításánál ugyancsak alapos elővigyázatossággal kell eljárni.

II. 2/. A magyar kisebbség ügye.

A trianoni békekötés után a nagyhatalmak maguk is előre látták azokat a problémákat, melyek az etnikai határok hibás megállapításából származtak, ezért 1919-ben a St. Germain-i szerződéssel kísérelték meg az utódállamokat rábírn arra, hogy a magyar kisebbségek jogait tiszteletben tartsák, ezenkívül a kisebbségi kérdésekből fakadó vitás ügyeket egy nemzetközi fórum, a Népszövetség elbírálása alá utalták. A lefolyt húsz esztendő alatt az utódállamok számtalan esetben megszegték a kisebbséget érintő kötelezettségeiket, úgyhogy a

Népszövetség elé rengetek panasz érkezett, melyet máig sem orvosoltak. Ez az áldatlan helyzet okozta a kisebbségek elégedetlenségét, mely nagyban hozzájárult a háború előtti helyzet további elmérgesítéséhez. Különös sok panasza volt a magyar kisebbségeknek, annál is inkább, mert hiszen azelőtt szabad állampolgárként kezelték ezer esztendőn át, őslakós hagyományai voltak, és kisebbségekké a hosszú ezredév után csak az első világháború után változtak. A hódítók nem sokat törődtek az ezeréves őslakós magyar kisebbség hagyományaival, hanem nemzeti és faji türelmetlenségük kielégítése céljából asszimilálni, majd szociális indokok címén üldözni kezdték őket. Hozzájárult ehhez a gazdasági elnyomás is, és a gyors mohó telepítés, amellyel az utódállamok vezetése a magyar táji jelleget magyartalanítani kívánta. Csehszlovákiában, Romániában és nem kis mértékben Jugoszláviában a magyar kisebbség helyzete állandóan súlyosbodott a Népszövetséghez küldött panaszok ellenére is. Ezt a szomorú helyzetet csak alá támasztotta az a külpolitikai vonalvezetés is, amely az akkori Kisantant államok elszigetelési törekvését jellemezte Magyarországgal szemben. Minden külpolitikai vonatkozású intézkedés súlyosbította a magyar kisebbség helyzetét anélkül, hogy a magyar kisebbség bármiben részes lett volna, ami a németek közti viszony szabályozását illeti.

Ma megint csak a magyar kisebbség az, amelyet az utódállamok felfogása szerint nyilvánosan üldözni lehet, mintha a magyarság volna felelős a háborúért. Különösen szörnyű a helyzete a volt csehszlovák területeken. Ami ma Csehszlovákiában a magyar kisebbséggel történik az még a német nemzetiszocialista módszereket is felülmúlja és mindazon demokratikus eszmékkel ellentétben áll, amiért pedig a szövetséges hatalmak kijelentése szerint a háború megindult és győzelmesen befejeződött. A lojális magatartású Magyarországot ma a csehszlovák politikai vezetés egy vonalra helyezi a német nemzetiszocialistákkal, jóllehet közismert dolog, hogy a Csehszlovákiában élő magyarság, hasonlatosan a magyarországi tömegekhez, soha nemzetiszocialista magatartást nem mutatott. Ennek legjobb bizonyítéka éppen az a körülmény, hogy Magyarországon a nemzetiszocializmus minden német hatalmi nyomás ellenére sem tudott gyökeret verni.

A magyar kisebbség üldözését Csehszlovákiában Nyugat felé mindig társadalompolitikai érvekkel indokolták, befelé azonban sohasem titkolták el a faji és nemzeti szempontokat, melyek egy erőszakos szlávosításban nyertek és nyernek kifejezést. A Csehszlovák állam 1938-ban bekövetkezett összeroppanását, majd a későbbi szlovák állam politikai hovatarozását, semmiféle gyakorlati politikai joga nem lévén, nem a magyar kisebbség szabta meg, hanem azt maguk a Csehszlovák állam vezetői idézték fel, illetőleg a csehektől elszakadni kívánó szlovákok döntötték el. A háború alatt sem a magyar kisebbség magatartása alakította az eseményeket, hanem a német nagyhatalom befolyása. A náciizmussal egyenrangú erkölcstelen törekvés tehát a magyar kisebbséget társadalmi indokok alapján tisztára faji célok szolgálatában üldözöbe venni, mert hiszen az állam vezetésre sem a múltban, sem pedig most semmiféle hatása és befolyása nem volt. A magyar kisebbséget a háború előtti Csehszlovákiában e nyilvánvaló tény ellenére is azért nyomták el, mert nem volt "demokrata", a német befolyás alatt álló Szlovákiában azért, mert nem volt "nemzetiszocialista", ma pedig nem csak elnyomják, kenyerétől fosztják meg, hanem kiűzik lakóhelyéről, arról a földről melyen ezer esztendőn keresztül élt, mert állítólag "nemzetiszocialista" volt.

Értesültünk arról, hogy a kisebbségek kitelepítését a potsdami nagyhatalmi értekezlet elvben jóváhagyta, a magyar kisebbségek azonban csak negyed század óta kisebbségek, azelőtt az egységes magyar állam polgárai voltak. Vajon méltányos lenne-e az ő esetükben is, ilyen általánosító megállapodás értelmében eljárni? Vajon méltányos és humánus eljárás volna-e kitelepíteni azért, mert az új hódítók szemében kisebbségekké lettek, jóllehet ők az őslakók? Nem egyszerűbb-e az új határokat úgy megvonni, hogy az odaítélt földön magyar kisebbség ne legyen, és ősi otthonával minden magyar megmaradjon nemzete közösségében?

Az 1910-es népszámlálás adatai szerint véve tekintetbe a magyar etnikai határ megvonásával önmagától oldódnék meg a magyar kisebbség kérdése, mert ezáltal a magyar népi területek hozzácsatolódnak az egységes magyar tömbhöz.

3/. A méltányosság szerint megvont etnikai határ: a "pax hungarica" feltétele.

Lehetetlen állapot és végzetes igazságtalanság, hogy a magyar kisebbség létét olyan területeken fenyegeti veszély, melyek a magyar nyelvhatár keretébe tartoznak. Pozsonyban pl. az 1910-es népszámlálás adatai szerint a szláv elem alig teszi ki a 12 %-ot. Ugyanilyen a helyzet Kassa városánál is, ahol a magyarság számaránya 71%-os. Az utódállamokban a magyar etnikum peremvidékén városaink általában magyar többségűek és a magyar történelmiség hordozói.

Nem tudjuk, hogy a nyugati nagyhatalmak Délkelet-Európa kérdését milyen mértékben tárgyalták le és Magyarországra nézve mennyire kötelezték el magukat. A még most is egyre inkább elmérgesedő faji és nemzeti sovinizmus kiküszöbölése azonban csakis a Kárpátmedence területén élő kisépkeket egybefoglaló, minden kisépke nemzeti önkormányzatot biztosító birodalom felállításával lehetne a legtokéletebben elérni.

Ha azonban Kárpátmedence egységének helyreállítása reálpolitikai okokból a nagyhatalmaknak nem állana módjában, a magyarság akkor is ragaszkodik az eddigi igazságtalanságok jóvátételéhez és legalább etnikai egységének teljes kiegészítését kívánja. A magyarság a szenvedő fél igazságát kereső történelmi perében, ő az, mely ad egy ezeréves állami területből, tehát elvárhatja, hogy a területátengedéssel járó áldozat fejében elsősorban a magyar viszonyokat veszik tekintetbe és mindenkor a magyar állam érdekeit tartják szem előtt.

A határok megvonásakor a tájegységek megőrzésére is súlyt kell helyezni azok közlekedési és gazdasági szervezetével. A bosszúálló szellem, mely a trianoni békét megalkotta, sok olyan fonák intézkedést hozott, mely megbénította a magyar kereskedelem és ipar gazdasági vérkeringését és súlyos feladatok megoldása elé állította a személyforgalmat.

Truman elnöknek a világbékét illető nyilatkozata is világosan arra mutat, hogy az első világháborút követő békeszerződések hibáit újból megismételni nem lehet.

4/. Visszaélés a történelmi és geopolitikai, valamint a népi-etnikai elvvel.

Magyarország szétszakadását az utódállamok a népi és etnikai elvvel indokolták meg. Azon felfogást hangoztatták, hogy a magyarságtól fajilag és nyelvileg elütő népcsoportokat olyan államalakulathoz kell hozzáfűzni, amelyeknek népisége azonos fajú és azonos nyelvű az elcsatoló állam lakosságával, ugyanakkor azonban fenntartották az elcsatoló állam történelmi állam sérthetlenségét is. Így állott elő az a helyzet, hogy történelmi határok geopolitikai szempontjain kívül népi és nyelvi szempontokat is érvényesítettek.

Ez az eljárás egyoldalú volt, mert nem csak az utódállamoknak van történelmi területük, hanem a magyar államnak is, s ha a történelmi és geopolitikai szempontokat másutt fenntartják, fenn kell tartani azokat Magyarország esetében is.

A népi és nyelvi kérdésekre való hivatkozás szintén hibás, mert az elcsatoló országok nem mindig azonos népiségét és nyelvű lakosságát csatolnak el Magyarország történelmi területével

együtt, hanem kevert és a legtöbb esetben nemzetileg elütő tömegeket.

Románia Erdély elcsatolásával az ott lakó románokkal együtt hatalmas tömegű magyarságot és szászságot is bekebelezne. Jugoszlávia ugyancsak jelentős magyar népiséget csatolna el a magyar Délvidékkel. Ausztria viszont Burgenland elcsatolásával nemcsak egy bizonyos magyar kisebbséget, de aránylag elég számos horvátságot is magával vinne.

Csehszlovákia pl. azért tart igényt Szlovákiára, mert a szlovákok nem magyarok. Viszont csehek sem, amit a szlovákoknak éppen a csehek ellen folytatott nemzeti önállósági harca bizonyít a legjobban.

A szlovákságra vonatkozó népi elv hangoztatása mellett nem feledkezett meg a cseh államvezetés azonban arról sem, hogy a Szudéta-vidéken élő németiség felé Csehország történelmi és geopolitikai egységét emelje ki, jöllehet népi értelemben a csehországi német kérdés a Kárpátmedencei szlovák magyar problémához viszonyítva jóval nagyobb horderejű. Csehországban mindössze 7 milliós cseh nemzet áll szemben a közel 3 és félmilliós németiséggel, míg a Kárpátmedencében a magyarság arányszáma a szlovákokkal szemben sokkal kedvezőbb. Mennyivel van több joga eszerint Szlovákia területére Csehországnak, mint Magyarországnak, különösen, ha tekintetbe vesszük, hogy Szlovákia területe a Csehektől különálló és nemzetileg is különböző szlovákság mellett még egymillió szintiszta magyarságot is felmutat, földrajzilag és történelmileg ezer éven át Magyarországhoz tartozott, tisztán csak egy szabadon érvényesülhető természeti törvény alapján.

Amennyiben a csehek Szlovákiára való igényüknél arra hivatkoznak, hogy a szlovákok, ha nem is csehek, de a szláv fajhoz tartoznak, úgy ez már fajelmélet, mely ellentétben áll demokratikus elvekkel. A német nemzetiszocialista imperializmus ugyancsak faji indokolással folytatta terjeszkedését, módszerében pedig a két eszközt, a népi és történelmi elvet használta fel sokszor egy időben. Ahol történelmisége nem bizonyult eléggé erősnek, ott a népi elvet alkalmazta azért, hogy más nemzeteket életjogaiban legyöngítsen és államaikat ily módon felőrölje.

A magyar nemzet az elmúlt negyed század alatt nem egyszer tiltakozott az utódállamoknak eme önző és minden esetben Magyarország kárára érvényesített kétféle módszere ellen. E tiltakozás csak fokozott időszerűséget nyer azon újabb önkénnyel kapcsolatban, amely a történelmi és népi elv részrehajló magyarázata mellett még a magyar kisebbségnek ősi lakhelyéről való kiűzését is szorgalmazza. Az a terület, amelyről a magyar kisebbséget ki akarják űzni, nemzetünk számára történelmi és etnikai terület. Tekintve ezt, hogy e területeket az ezeréves Magyarország testéből tépik ki, ez az újabb sérelem csak betetőzi a népi és történelmi elvvel űzött politikai csalás békerontó üzelmeit. A demokratikus világ fellázadt a nácizmus hasonló eljárásán. Bízunk abban, hogy a demokrácia nem fog e kérdésben kétféle mértékkel mérni, hanem a magyar kérdésben is érvényesíteni fogja befolyását.

Vagy elfogadjuk tehát a történelmi jogot az őt alátámasztó geopolitikai helyzet figyelembevételével és akkor Csehországnak meg kell elégednie történelmi területeivel és a Kárpátmedence Magyarországgal megegyezésre kell jutnia, hogy Kelet-Európa békéje a jó szomszédság által fennmaradjon, vagy elfogadjuk a népi nyelvhatár elvét s akkor Magyarország mintájára Csehország is mondjon le a cseh államot képező geopolitikai történelmi egységről és engedje át a szudéta-németiséget a nyugati határokon letelepült germán tömbnek. A Szlovákia még ebben az esetben sem tartozhatnék Csehországhoz, mert a két terület népisége nem azonos.

Egyazon kérdésben kétféle igazság nem lehet; ami kötelezi Magyarországot, ugyanaz kell, hogy kötelezze Csehországgal együtt a többi utódállamot is, mert minden más megoldás

imperialisztikus és demokrácia ellenes.

IV/. Angolszász védelem minden körülmények között !

A magyar államalakulat tehát vagy négy állam szövetségéből tevődne össze, vagy pedig etnikai határokkal bíró nemzeti állam lenne.

Az első esetben államformája kantonális közigazgatáson alapuló demokratikus keresztény királyság lenne, mivel az ország népe nemzetiségre való tekintet nélkül keresztény hagyományokat követ mind a mai napig. A királyság ősi ezeréves forma, s mint ilyen történelmileg bevált intézmény, mely egységesítő hatalommal bír, minthogy népi jellegénél fogva nem annyira nemzeti, mint inkább állami érdeket képvisel.

A második esetben egységes közigazgatás alatt álló nemzeti királyság lenne.

Ismerve Magyarországnak az angolszász érdekeknek is minden tekintetben megfelelő kiegyensúlyozó szerepét, valamint a magyarság mély rokonszenvét az angol nemzet iránt, továbbá a két nemzet, a magyar és az angol azonos alkotmányjogi fejlődését, kívánatos lenne az új Magyarországnak angol védelem alá való helyezése. A magyar alkotmány alapköve, az Arany Bulla mindössze csak hét évvel fiatalabb az angol Magna Chartánál s szinte ugyanazon fejlődés alapján jött létre.

Az angol védelem szoros politikai együttműködést jelentene a Brit Birodalommal.

V/. A magyarság békében akar élni minden szomszédjával.

Minthogy ma nem az elvakultság, nem a bosszúvágy, hanem az igazságon és méltányosságon alapuló újjárendezés vágya hatja át a felelős államférfiak cselekedetét, hisszük, hogy emelkedett erkölcsi magatartás fog érvényesülni a háború által önhibáján kívül sokat szenvedett Magyarországgal és a szerencsétlen magyar néppel szemben.

A magyar nemzet minden tagja békét akar, de igazságos békét, mely a nemzet életjogait tiszteletben tartja. Éppen ezért a magyar nemzet nem óhajtja mások életjogainak megcsorbítását, sem pedig a más nemzetiségű kisebb népek elnyomását, mert hiszen ezzel csak a nemzetiszocializmus által felébresztett nemzeti türelmetlenség útvesztőjébe tévedne és hátráltatná Európa kibontakozását és szabad fejlődését. Ezeréves állama hagyományai szerint nem a népi tömegek züllését, hanem azok megszervezését tekintené elsőrendű feladatának és a nemzetiségi kérdés megoldását nem a kitelepítés drasztikus módszerével, hanem a demokratikus együttélés példaadásával intézné el. A magyarság tudatában van földrajzi helyzete fontosságának, és tudja, hogy a hatalmi egyensúly fenntartásánál szerepe lesz.

Ha azonban a végleges rendezés a magyarság életjogát nem veszi tekintetbe, és a magyar nemzet kárára intézkedik a most felújult magyar remények ellenére, úgy az európai biztonság követelményeit mellőzi, és végső eredményben nem lesz béke. Lehet elnyomás és karhatalmi erővel fenntartott erőszakos állapot, de az igazságérzet kielégítése, a lelkek megnyugvása, egy nemzet független és minden káros befolyástól mentes talpra állása soha.

Egy független Magyarország megteremtése csak a függetlenség érzékelhető jegyeivel hozható létre zárt egységes népiséggel, minden magyart egybefoglaló politikai határokkal és a keresztény erkölcsi törvények tiszteletével.